

Midtøsten

Verst av alt er like- *Ap 6/10-96* gyldigheten

Av Bjarne Egeland, Bærum

I Jerusalem demonstrerer palestinere mot en tunnel-åpning som israelerne har gjennomført nær muslimenes hellige steder uten først å rådføre seg med palestinerne. Israelerne setter veltrente og velutrustede og fremfor alt skyteglade unge soldater inn mot demonstrantene, og mange blir drept. Blant dem både kvinner og barn.

Dagsrevyen sørger for at det blodige drama velter inn også i vår stue, med Fritz Nilsens nøkterne og lidenskapsløse kommentarer, det må ha krevd en voldsom indre styrke av ham å gjennomføre den beundringsverdige objektive informasjonsformen i et tema som kan få det farlige raseri til å koke opp i selv den mest fredsommelige bestemor i stuens deiligste gyngestol.

Derfor åpnet jeg spent Aftenpostens morgenummer fredag 27.9., fordi jeg ventet at Magne Skjæraasens engasjerte, kåserende spalte, som bare finnes i fredagsavisen, ville beskjefte seg med de blodige hendelser som israelerne nok en gang har iscenesatt i det hellige land. Og hvorfor ventet jeg at redslene ville bli vurdert og kommentert nettopp i denne spalte? Fordi jødernes egen lidelseshistorie med jevne, sikre mellomrom blir brettet ut

nettopp her, med vekt på den terror mange av dem opplevde i ung alder i Hitlers konsentrasjonsleirer. En av dem er Norges-vennen Elie Wiesel, en høyt æret og hederskronet personlighet hvis ord og meninger vi lytter til med våken interesse. Det var Elie Wiesel som ble referert i den tidligere omtalte fredagsspalte etter at han i en av sin mektige taler hadde minnet oss om at verst av alt er likegyldigheten.

Jeg følger noenlunde med, særlig blir Aftenposten saumfart så å si med lupe, og noen spaltister følges mer våkent enn andre; det gjelder gjerne de som inspirerer med sin evne til engasjement. Men ennå har jeg ikke sett at hverken Elie Wiesel eller andre innflytelsesrike personligheter, av hvem man bør kunne vente en viss interesse for de blodige hendelser som utspilles på hellig grunn i Midtøsten, har rykket ut i protest mot overgrepene. Hvorfor? Har likegyldigheten avvæpnet også dem? Er årsaken en redsel for å kritisere fordi det er jøder det her gjelder?

Vi ventet alle lenge med å kritisere jøder for deres fremferd i Midtøsten; forklaringen er enkel: Jødene led hardt under krigen. Det var ikke god tone å kritisere dem.

Jeg husker en som etter en reise i Midtøsten gjorde det lenge før andre på høyrefløyen våget. Hun het Jorunn Johnsen, og var også journalist i Aftenposten. Jeg husker hvor sjokkert jeg som ung journalist var da jeg leste hennes reportasjer; hun var mange år forut for sin tid. At hun tør, tenkte jeg. For et mot, tenkte jeg også. Men var det noe J.J. gjorde, så var det å våge. Fordi hun var et gjennomført hederlig og rakrygget menneske, for hvem sannheten var hellig. Ville noen etter dette kalle henne «jøde-hater»? Jeg tror ikke det spørsmålet plaget henne. Mon Aftenpostens daværende redaksjonsledelse mislikte hennes modige ytringer? Jeg tror det, men jeg vet ikke. Tiden var jo ennå ikke moden for den slags meninger annet enn på ytterste venstre fløy. Men takhøyden i avishuset var upåklagelig, og Jorunn Johnsen nøt stor anseelse og respekt. Hun var aldri likegyldig.

Jødernes lidelser under krigen vil aldri bli glemt. De som led kan føle seg trygge på det. Men i dag er palestineres lidelser viktigere. Elie Wiesel bør nok en gang la sin stemme lyde, slik at verden forstår at han heller ikke i disse dramatiske dager er likegyldig.